

Første fordybelsesmateriale- efterår 2021

Det du læser lige nu er den første del af det fordybelsesmateriale, som er ved at blive lavet til SL22. Fordybelsesmateriale kommer til at bestå af en række noveller, som passer ind i lejrens tema "Fælles og fremtiden"

Den første novelle handler om mod. Til novellen er der en aktivitet og tre refleksionsspør, du selv kan vælge imellem: Et ikke-religiøst spør kaldet Spejderånd, et kristent spør og et muslimsk spør.

Fordybelsesmateriale kan bruges nu, og er en god anledning til også at få snakket med spejderne om, at der er Spejdernes Lejr til sommer. I foråret 2022 kommer der to noveller mere, som optakt til lejren.

Guide til at bruge materialet

Dette materiale består af tre overordnede dele: En fortælling, en intro til temaet og en valgfri refleksionsoverbygning. Det giver mening at læse materialet i den rækkefølge, men når det skal formidles til spejderne kan du vælge de dele ud, som du synes giver bedst mening for dem ift. deres alder, interesse samt tidspunkt og kontekst for fordybelsen.

Der tilbydes tre forskellige refleksionsoverbygninger: en kristen, en muslimsk og en af ikke-forkyndende karakter, som i stedet beskæftiger sig med, hvad det vil sige at være spejder. Den overbygning har vi valgt at kalde "Spejderånd". De enkelte grupper kan selv vælge hvilken overbygning de synes giver mening for dem.

Indholdsfortegnelse

Guide til at bruge materialet.....	1
Indholdsfortegnelse	1
Dagens fortælling: Mod	3
Intro til dagens tema: Mod til at møde andre med et åbent sind	5
Leg: Mærk en ven	5
Refleksionsoverbygninger.....	5
SpejderÅnd.....	5
Overvejelse	5
Tankesætning til at tage med sig	5
Kristendom.....	6
Bøn	6
Tankesætning til at tage med sig	6
Islam.....	7
Tankesætning til at tage med sig	7

Dagens fortælling: Mod

Han synes, hun har alt det lyse, store, blanke mod i øjnene, han aldrig selv har haft. Han har lagt mærke til hende, siden han første gang så hende komme forbi med en klynge piger på vej mod køkkenet, og han fik en varm, næsten svimlende fornemmelse i brystet. Ingen kunne selvfølgelig lade være med at kigge efter hende; alle fulgte hende lige med øjnene i et ekstra sekund, inden de så ned og lod som ingenting. Jo, hun skilte sig ud fra de andre, og jo, hun vidste det godt. Der var noget dronningeagtigt stolt over hende, og han elskede den måde, hendes hage hævede sig en anelse på, når hun mærkede de små, hurtige blikke, der blev sendt mod hende ud gennem øjenkrogene. Som om hun trak smukke ting ud af andres øjne og lod dem lyse omkring sig.

Han havde aldrig vekslet et ord med hende, og hun havde ikke værdiget ham et blik. Uanset hvornår han så hende passere, var hun helt optaget af at snakke og grine med andre.

Han stod altid i skyggen.

Men den tredje morgen havde han fundet hendes røde hårbånd på stien, efter at hun og veninderne var kommet syngende forbi. Det måtte være gledet ud af hendes fletning i vinden. Så snart flokken var ude af syne, var han gået hen for at samle det op. Han havde holdt det tæt op mod næsen, og så havde han lagt det i lommen. Det var næsten, som om han havde fundet en lillebitte del af hendes sjæl.

Om aftenen, lige før de lagde sig til at sove, havde han taget hårbåndet frem igen uden at vide, hvad han skulle stille op med det. Det var jo bare en lille, billig ting, men det var ligesom varmt. Og når det lå i lommen, følte det trygt.

- Hvad er det, du ligger og kigger på? sagde en af de andre. Han fór sammen i soveposen.

- Ikke noget, sagde han, og så havde han skyndt sig at skubbe hårbåndet ind under sin pude.

Næste dag havde han taget det med sig, det lå dybt nede i hans lomme. Måske kunne han give hende det, når hun kom forbi næste gang? Eller ville det være for pinligt? Det var jo ikke et smykke, hun havde tabt, det var jo slet ikke noget, der var noget værd. Hun havde sikkert ikke engang lagt mærke til, at det var gledet ud af håret, og måske havde hun tredive andre hårbånd med.

Altså helt ærligt: det var kun et hårbånd!

Og så var der alligevel ét eller andet, der følte helt anderledes, når han havde det på sig. Da de havde været en flok drenge inde i skoven for at hente grene, havde træerne duftet så usædvanligt stærkt i næseborene, næsten skarpt, og for første gang nogensinde havde han stået ansigt til ansigt med et lille dådyr. Pludselig var det knækket frem nogle meter fra ham, og det havde stået mellem træerne og kigget på ham, som vidste det noget om ham, han ikke selv anede. Det følte, som om alle blade og dyr i skoven i det sekund blev fuldstændig stille, vinden lagde sig ved trærødderne, og der var ikke en lyd at høre.

I næste øjeblik var dådyret væk, og han stod lidt ør under trækronerne, ligesom lige kommet tilbage fra en dybere verden. Hårbåndet lå dunkende i lommen. I det sekund havde han følt sig fuldstændig lykkelig.

Nu var der gået to døgn, og han tænkte på hende hele tiden. Han havde ikke sagt noget til nogen, men hans gode veninde havde spurgt ham, om han var forelsket.

- Hvorfor skulle jeg være forelsket? havde han sagt.

Hun havde smilet:

- Bare fordi... du ser sådan ud.

Han havde slået det hen, men hele hans brystkasse havde følt som en langsom eksplosion. Han havde besluttet, at han ville gå hen til hende og give hende hårbåndet, næste gang, han så hende.

Han *ville* gøre det.

Det ville blive det pinligste øjeblik i hans liv.

Uden tvivl.

Og nu kommer hun, det er frygteligt, men hun er dukket frem hende fra det bagerste af teltpladsen. For en gangs skyld er hun alene, men hun er så smuk, at han ikke kan røre sig. Nej, han kan ikke gøre det. Først da hun er forsvundet om hjørnet, tager han mod til sig. Han fisker hårbåndet op af lommen og knuger det i hånden.

Så går han efter hende, og da hun er kommet halvvejs ned mod hytterne, har han endelig indhentet hende. Han siger til hendes ryg:

- Undskyld, er det ikke dig, der har tabt det her hårbånd?

Hans stemme er flydende og fuld af huller.

Hun vender sig om, og hendes smil er værre, end han havde frygtet.

Mere blændende.

Han gisper.

Hun smiler.

- Jo, tak, siger hun. – Hvor fandt du det?

- Hende ved teltene...

Hun nikker.

Han giver hende båndet i hånden.

Han ved ikke, hvad han skal sige.

Han hoster, han brænder i læberne, han trækker vejret for sidste gang:

- Skal vi følges?

Hun ser på ham, så hele verden sejler.

- Ok.

Så siger han det mest kiksede i hele verden, det mest kejtede nogensinde, han siger:

- Nice kørestol du har.

Intro til dagens tema: Mod til at møde andre med et åbent sind

Det kræver mod at møde et menneske, vi endnu ikke kender – uanset om vi er tiltrukket af dem eller ej. Men modet til at række ud er centralt, for at vi kan komme fælles ind i fremtiden.

Vi er måske bange for at række ud, fordi vi har idéer om, hvordan de er - bare fordi vi ved, hvordan de ser ud. Hvad vil der ske i mødet mellem mennesker, hvis vi ikke bruger synet?

Leg: Mærk en ven

Giv spejderne bind for øjnene og lad dem bevæge sig mellem hinanden uden at sige noget. Når de støder på en anden, skal de mærke forsigtigt på hinandens ansigter og derefter gætte, hvem de har mødt.

Samtale med spejderne:

- Hvordan var det at møde hinanden med berøring og ikke med øjnene?
- Hvordan kan du godt lide at blive mødt?
- Hvordan møder du andre?

Refleksionsoverbygninger

SpejderÅnd

Spejdere er modige og nysgerrige! I fortællingen overkommer vores hovedperson sin frygt og rækker ud til et andet menneske. Selvom det er svært, så ender han alligevel med at gøre det.

Men mod handler også om andre ting.

Når vi læser sidste linje, bliver vi overraskede – men hvorfor gør vi egentlig det?

Svaret er nok, at det ikke stemmer overens med vores billede af pigen, at hun sidder i kørestol. Vi havde nogle andre forestillinger om hende. Men den følelse af overraskelse kan vi bruge til noget! For hvis vi er opmærksomme på vores forestillinger, vores frygt og fordomme, kan vi blive bedre til at **møde andre med et åbent sind**. Det er netop en del af vores 'duty to others', at vi ikke på forhånd dømmes andre ude, men behandler alle med respekt.

Overvejelse

Hvordan kan I bruge jeres mod og nysgerrighed til at tage godt imod nye spejdere i jeres fællesskab?

Tankesætning til at tage med sig

SpejderÅnd: "Vær interesseret før du er interessant."

Kristendom

Fra Bibelen: Lukas-evangeliet kap. 19, vers 1-10

På vej ind i Jeriko standsede Jesus og så op i et stort træ. Deroppe sad overtolderen Zakæus.

Ham var der ingen, der kunne lide, for han arbejdede for fjenden og tjente mange penge på det. Man sagde også, at han nok opkrævede for meget i skat og beholdt pengene selv.

Men det er ikke det vigtigste, man kan sige om Zakæus. Det vigtigste er, at Zakæus havde samlet alt sit mod og var kravlet op i træet, fordi han ville se Jesus.

Og Zakæus blev set, som det menneske han var. Jesus kontrollerede ikke, om Zakæus gjorde det rigtige og levede op til en tjekliste. Nej, Jesus sagde: "Skynd dig ned, for i dag vil jeg være gæst hos dig." Jesus så Zakæus og tilbød ham sit venskab. Det forandrede Zakæus. Han lagde sit liv om og gav det tilbage, som han havde snydt sig til.

Gud ser altid mennesker og kommer os i møde. Der er ingen tjekliste, vi skal leve op til, for at være gode nok til Guds kærlighed. Det er ligegyldigt, om man er stor eller lille, sidder i kørestol eller kan løbe hurtigt. Det vigtigste er, at vi har værdi, præcis som vi er – både for Gud og for hinanden.

Gud elsker os allerede – lige som vi er. Det kan give os mod til at møde andre mennesker uden forbehold og uden tjekliste.

Bøn

Kære Gud.

Tak for livet og tak for dagen i dag.

Tak, fordi du elsker os

- uden forbehold og tjeklister.

Lær os at se hinanden, som du ser os,

og at møde hinanden uden at spekulere på,
hvad vi kan få ud af det.

Giv os mod til at komme hinanden i møde

og til at tage imod venskab, når det bliver rakt til os.

Hjælp os til at gøre verden til et bedre sted for os alle
og til at være fælles om fremtiden.

Lær os at sætte utrolige spor, når vi mødes
til hverdag og på Spejdernes Lejr til sommer.

Amen

Tankesætning til at tage med sig

Kristendom: "I skal opføre jer sådan overfor andre, som I gerne vil have, de skal opføre sig overfor jer." *Matthæus-evangeliet kap. 7, vers 12 (Bibelen 2020)*

Islam

Drengen i historien har den rene kærlighed overfor pigen. Dog kræver det mod for at starte en kommunikation.

I historien er det ham, der har viljen til at åbne forsigtigt op for sine følelser. I hans historie er det pigen, der accepterer "kommunikationen".

I Islam er det sådan, at det er Allah, Den Almægtige, der sender invitation til sine tjenere via kald til bøn. Det er her, der opstår et øjeblik, en mulighed for, at vi mennesker kan vende os til Allah, Den Almægtige, og åbne op for vores følelser til Ham, Den Althørende, som hører vores inderste bønner og ønsker.

Islam er kærlighed og fred.

Den første og største kærlighed er Skaberens, Allah, Den Almægtiges kærlighed til sin skabning og den mest ædle profet Muhammed (fred være med ham).

Kærlighed anses derfor som en guddommelig egenskab og gave fra skaberen til skabninger i dette univers. Fra menneskeheden til dyreriget, alt imellem himmel og jord.

Islam påbyder i dens essens kærlighed til alle skabninger på grund af skaberen. Netop fordi skaberen har skabt alt mellem himmel og jord med kærlighed. Og fordi Skaberen ønsker det bedste for sine skabninger.

Islam opfordrer til at udvise kærlighed til alle skabninger med henblik på at opnå Allahs tilfredshed, der består af den allerstørste barmhjertighed og kærlighed i al evighed i det hinsidige.

Kærligheden og båndet mellem drengen og pigen kan ses som det spirituelle bånd mellem mennesket og Skaberen, Allah, Den Almægtige, som giver mennesket mod på livet, idet Allah ønsker det bedste for sine tjenere.

Tankesætning til at tage med sig

Islam: "Elsk det skabte, for Skaberens skyld"